

N:o 57.

Af herr **J. Andersson** i Lysvik, om *ändring i Kongl. Maj:ts proposition angående särskild tilläggsbevillning för år 1894.*

Uti Kongl. Maj:ts proposition n:r 1 till innevarande Riksdag äskas för år 1894 en tilläggsbevillning af 4,400,000 kronor att utgå med 1 krona för hvarje bevillningskrona af nämnda års bevillning af fast egendom och af inkomst till belopp 1,800 kronor och derutöfver samt hälften för inkomst från och med 1,200 till 1,800 kronor, hvaremot fullständig befrielse från berörda extra bevillning skulle medgifvas för inkomst understigande 1,200 kronor.

Den beskattningsprincip, som härmed är i fråga att tillämpas, hvarigenom de lägre inkomstgrupperna skulle beredas lindring i utskylder, är värd tacksamt erkännande samt egnad att bereda tillfredsställelse bland deraf berörda skattskyldige. Önskligt vore dock, att nämnda princip vunne vidsträcktare tillämpning.

Hvarför smärre fastighetsegare äro uteslutne från den förmån, som är föreslagen skattskyldige af lägre inkomstkategori, är svårt att inse, då de förres ekonomiska ställning ej är gynsammare. Möjligen har hänsyn tagits till den skattelindring, som bereds genom beslutad grundskatteafskrifning, äfvensom det ringa belopp bevillningen för mindre fastighet utgör.

Den lilla andel i grundskatteafskrifningen, som småningom kommer den mindre jordegaren till godo, uppväges dock af den dubbla bevillningen, som genast inträder.

Att för ifrågavarande fastighetsgrupper enahanda befrielse eller lindring skulle vara af föga afsevärd betydelse, då dessas bevillning är en obetydlighet mot bevillningen för inkomst, torde nog förefalla den

förmögne eller välbergade, men ingalunda den mindre bemedlade, som ofta ej innehar det belopp, hvartill hans bevillning uppgår.

Att äfven annan fastighet till lägre värde bör komma i åtnjutande af berörde förmån må väl anses rättvist och billigt, då sådan fastighet i allmänhet är afsedd och använd hufvudsakligen till bostadslägenheter.

Hufvudsaken härvid synes mig dock vara, att den rigtiga och rättvisa beskattningsprincipen blir fullt genomförd utan undantag inom de lägre grupperna af skattskyldige.

Då alltså någon undantagsställning i berörda hänseende rättvisligen ej bör förekomma, utan samtliga lägre grupper af bevillningsskyldige böra vinna enahanda befrielse eller lindring, får jag härmed hemställa,

att Riksdagen under förutsättning af bifall till berörda Kongl. proposition ville besluta, att enahanda lindring i eller befrielse från tilläggsbevillning, som är föreslagen för egare af inkomst under 1,800 kronor skall utsträckas jemväl till egare af fastighet sålunda, att taxerad fastighet till värde af 1,800—1,200 kronor, påföres 50 öre för hvarje bevillningskrona och fastighet till värde under 1,200 kronor beviljas fullständig befrielse från tilläggsbevillning.

Stockholm den 26 januari 1893.

J. Andersson

fr. Vermlands län.

Häruti instämma:

N. Nilsson

i Vrängbol.

Anders Olsson

fr. Luggude härad.

A. G. Gyllensvärd.

Emil Olsson

i Kyrkebol.